

gennemført paa en heldig Maade, og det samme gælder selvfølgelig Reglerne om Ungdomsfængsler.

I sin Omtale af det foreliggende Straffelovforslag gik den højtærede Justitsminister den Vej, som er god: først at omtale de almindelige Principper og derefter de enkelte Paragraffer. Vi fik et klart Billede af de forskellige Kommissionsbehandlinger og ligeledes af Justitsministerens Fravigelser fra det sidste Kommissionsforslag. Jeg vil gaa den Vej først at gøre nogle Bemærkninger om Straffelovens almindelige Del og dernæst om dens specielle Del og saa til Slut tillade mig at fremsætte nogle almindelige kritiske Bemærkninger vedrørende Lovforslaget som Helhed.

Lovforslaget, som det foreligger, falder, som sagt, i en almindelig og en speciel Del, og det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Sundbo) sagde, at formelt foreligger Lovforslaget i en Del, medens Forslaget, som det var udarbejdet af Kommissionen, forelaa i to Dele. Man kunde egentlig bedre sige, at det foreliggende Forslag er affattet i en Del, medens Kommissionsforslaget var affattet i tre Dele — jeg lader ude af Betragtning Forslaget vedrørende Processen, der fremtraadte som en fjerde Del fra Kommissionens Side, og som den højtærede Justitsminister senere vil fremsætte her. Tilbage bliver altsaa eet Forslag, som træder i Stedet for Kommissionens tre Forslag: et om Forbrydelse, et om Forseelse og et om Lovens Ikrafttræden og Indflydelse paa den øvrige Straffelovgivning.

Man ser tydeligt af Lovforslagets Anmærkninger, at den højtærede Justitsminister har været i Tvivl om, hvilken Fremgangsmaade der var den rigtige, og det kan jeg godt forstaa, for der er Fordele ved begge. Det er ikke saaledes, at man kan sige, at den ene er absolut rigtig og den anden absolut forkert. Fordelen ved at have alle Bestemmelserne samlet i en Lov er jo klar for alle: Loven fremtræder som et afrundet Hele, og de, som senere skal anvende Loven, ved, hvor de skal finde de forskellige Regler. Paa den anden Side maa man ikke overse Fordelen ved ikke at have det hele i en Lov, nemlig den, at det er lettere at faa et Overblik, naar man har en Lov, der angaar Forbrydelser, og en, der angaar Forseelser, og den Lov, der angik Forseelser, kunde man saa supplere, efterhaanden som man i Praxis stødte paa andre Forseelser, der ogsaa maatte optages i en saadan Lov. Som det er nu, maa vi i stor Udstrækning have en Særlovgivning

om Forseelser, og det er selvfølgelig uheldigt. Et andet Hensyn taler ogsaa for at have to Love paa dette Omraade, nemlig, at man andre Steder, f. Eks. i Norge og Svejts efter nogen Diskussion frem og tilbage, har fulgt denne Fremgangsmaade, ud fra den Hovedbetragtning, at en Lov, der er saa omfattende, at den baade omhandler Forbrydelser og Forseelser, i Løbet af 2 eller 3 Aar ikke mere vil være tilstrækkelig og til Stadighed med smaa Mellemlum vil kræve Ændringer. Vi kender det fra vor Procesreform, hvor vi har en Mængde Love, som vanskeliggør Arbejdet — men dem haaber vi jo nu snart at kunne faa samlet i een Lov.

Jeg har villet fremføre disse Betragtninger for at vise, at det ikke er saa absolut givet, hvilken Vej man skal vælge. Men jeg tror, at man om 20 Aar vil sige: Blot man den Gang havde valgt en Straffelov, som laa nogenlunde fast, og saa en forholdsvis lille Særlovgivning, der tog Sigte paa Forseelser, i hvilken man lettere kunde foretage Forandringer, efterhaanden som man i Praxis fik Brug for det. Paa den anden Side er det umuligt at sige, at det er den rigtige Fremgangsmaade, det kan man ikke. Den højtærede Justitsminister har altsaa valgt at udarbejde eet Lovforslag, og jeg synes, at Rigsdagen maa følge ham, thi det vil blive et meget stort Arbejde at forandre det. Det har jo ogsaa vist sig, at Kommissionerne har haft forskellige Opfattelser paa dette Punkt: den første valgte eet Forslag, den næste to, og nu har, som sagt, Justitsministeren valgt eet, hvad jeg altsaa mener vi bør slutte os til, thi selv om man kan diskutere Spørgsmaalet, tror jeg ikke, der er mange, som tør sige, hvad der er det absolut bedste. Jeg tror — men det er vanskeligt at sige bestemt, hvad man vilde have gjort paa dette Punkt som Minister —, at jeg vilde have valgt to Lovforslag, ud fra det Synspunkt, at vi saa om nogle Aar vilde have haft en Straffelov, der stod fast, og en anden Lov, hvor vi efterhaanden samlede Forseelserne.

Jeg gaar nu over til at se paa de almindelige Kapitler. Med Hensyn til de første Kapitler er der ikke meget at sige. Justitsministeren har fulgt Goos i det forholdsvis upraktiske Tilfælde i § 10 om Straf for en Handling, der udføres paa den ene Side af Grænsen — f. Eks. ved, at et Skud affyres —, men hvis Virkninger indtræder paa den anden Side. I øvrigt er med Hensyn til de første Kapitler de Spørgsmaal, som navnlig har Interesse, Stillingen overfor sindssyge, overfor Beruselse og overfor Retsvildfarelse.